

«Σας στέλλω αυτήν την μεγάλην φωτογραφίαν πού ἐπέτυχε λαμπρά». (21. 32)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ

Κύριε,

Η ΚΟΤΑ

Ἔχω τόσον πολλές ἐργασίας ὥστε ποτὲ δὲν μοῦ θῶν» καὶ νὰ ὁμιλήσω εἰς ἄλλα παιδιὰ παρὰ τὰ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν ναῦν ὅτι μίαν ἡμέραν εἶμπαρῶ νὰ ἰδικά μου· ἀλλ' ἄμα ὁ φωνακλῆς Πετεινὸς ἦλθε γείνω καὶ συνεργάτις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παί- εἰς τὸ κοτέτσι καὶ ἐκχυρήθηκε διὰ τῆν ἐπιστολὴν του

Ἐτος Ε'.

πού έγραψε εἰς τὴν «Διάπασιν» καὶ ἀνέθηκε ἔπειτα ἐπάνω εἰς τὰ κεραμίδια καὶ μᾶς τὴν ἐδιάβασε, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου:

— Πρέπει νὰ οἰκονομήσω ὅπως κι' ὅπως ταῖς δουλειαῖς μου καὶ νὰ γράφω καὶ ἐγὼ ἕνα γράμμα εἰς τὴν «Διάπασιν» διὰ νὰ ὑπερασπίσω τὴν ὑπόληψίν μου πού τὴν ἐπρόσβαλεν αὐτὸς ὁ Κοκκιννοσκούφης.

Καὶ λοιπὸν οἰκονόμησα ὅπως κι' ὅπως ταῖς δουλειαῖς μου καὶ σὰς γράφω.

* *

Ἄλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὸ γράμμα μου· εἶνε μπερδεμένο, εἶνε δυσανάγνωστον· ἡμεῖς αἱ κότεις, βλέπετε, δὲν μανθάνομε καλλιγραφίαν· ὅπως σκαλιζόμεν 'ς τὸ χῶμα ἔτσι σκαλιζομε καὶ 'ς τὸ χαρτί· δι' αὐτὸ ἴσως ὅσα παιδιὰ γράφουν ἀσχημα τὰ λέγουσιν ὅτι κάμνουν ὀρθοσκαλισματα.

Καὶ τότε ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον. Ὅποιοι ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πετεινοῦ καὶ δὲν μὲ 'ξεύρει, θὰ φαντασθῆ πως εἶμαι καμμιά κοκέτα, καμμιά τρελλή γιὰ λούσα καὶ γιὰ ἐπίδειξιν, καὶ πως ἐπειδὴ δὲν εἶμαι εὐμορφὴ καὶ δὲν ἔχω στολίδια, κάθουμαι 'ς τὸ κοτέτσι μου καὶ κλαίω νύκτα μέρα ἀπὸ τὴν λύπη μου.

Ναί, ὁ Πετεινὸς εἶνε παιδὶ μεγαλοπρεπὲς ἀπὸ ἐμὲ· ὁ λόφος καὶ τὰ κάλλαιά του εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά μου· πλὴν τὸν δὲν ἔχω εἰς τὰ πόδια μου—μὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν οὔτε μοῦ χρειάζεται· ἐγὼ δὲν κρεμῶ τὸ ζωνάρι μου γιὰ μαλώματα κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ὅπως αὐτὸς—τὰ πτερά μου δὲν ἔχουν τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων πού ἔχουν τὰ ἰδικά του, δὲν ἔχω οὔτε τὴν δρεπανοειδῆ οὐράν του, πού εἶνε τὸ μεγαλύτερό του στολίδι, οὔτε τὴν φωνὴν του. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ νομίζει ὁ κύριος Κοκκιννοσκούφης πως ἤθελα ἐγὼ νὰ ταῖς εἶχα αὐταῖς του ταῖς χάrais διὰ τὰς ὁποίας καμάρωνε τόσο πολύ; Χάρισμά του ὅλαις· δὲν τὰς θέλω.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι φαντασμένη· δὲν ἀγαπῶ τὴν πολυτέλειαν· ξεύρω πως ἡ ἀξία μᾶς κότας, καὶ κάθε ἄλλης γυναικας, δὲν εἶνε 'ς τὰ ρούχα πού φορεῖ καὶ δὲν μὲ μέλει διόλου ἂν ἡ οὐρά μου εἶνε ὡς σκουῖα καὶ ὄχι ὡς δρεπάνι, καὶ ἂν τὰ πτερά μου ἔχουν ὀλίγα χρώματα καὶ τοῦ Πετεινοῦ πολλὰ· αὐτὸς ἀπὸ τὴν μανία πού ἔχει 'ς τὰ χρώματα θὰ κρεμάσῃ καμμιά μέρα καὶ κορδέλαις ἐπάνω του· ἐγὼ εἶμαι κοσμία, ἀπλουδωμένη νοικοκυρά, καὶ ἡ μὲν μου σκέψις εἶνε τὸ νοικοκυριά μου, πως νὰ ἀρέψω τὰ παιδάκια μου· ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἔχω τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Κοκκιννοσκούφου πού ὅταν περνᾷ ἀπὸ μίαν πόρταν, ὅσο ὑψηλὴ καὶ ἂν εἶνε, χαμηλώνει τὸ κεφάλι του, καὶ τὸν κοραϊδεύουν «πως σκύβει γιὰ νὰ μὴν τοῦ πέσῃ ὁ σκούφος του!»

Ὁ Πετεινὸς καυχᾶται ὅτι ὠφελεῖ τὴν ἀνθρωπότητα· ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἶπω τόσον μεγάλον λόγον, μελονόντι διδοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμά μου, καὶ κάτι ἄλλο: αὐγά. Τί σὰς δίδει αὐτὸς ἐκτὸς τοῦ σώματός του; Κουκουρέκιο! καὶ πάλιν Κουκουρέκιο! ἀλλὰ τὰ Κουκουρέκιο δὲν γεμίζουν ταῖς κοιλιὰς, καὶ οὔτε φαγητὰ γίνονται οὔτε γλυκίσματα. Αἱ! νὰ σὰς εἰπῶ καὶ ἐγὼ ἕνα μεγάλον λόγον; Ἐμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Πάσσα δίχως κόκκινα αὐγά; Καὶ ἂν δὲν ἐγεννοῦσα ἐγὼ τί θὰ ἐβάφετε τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ τί θὰ ἔτσουγκρίζετε τὴν Λαμπρὴν; Ἄλλὰ μὴ νομίζετε πως τὸ λέγω σπουδαίως αὐτὸ, διότι εἰξεύρω ὅτι σεις οἱ ἄνθρωποι εἴσθε πολὺ ξευπνοὶ, τοῦλάχιστον δὲν εἴσθε Πετεινόμεναλοι, ὅπως κάποιος... καὶ εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε ἀμέσως:

— Αὐγά κότεις ἢ χήνας.

* *

Καὶ ἐπειδὴ ἔπεσεν ὁ λόγος περὶ αὐγῶν εἰξεύρετε βέβαια ὅτι ἡμεῖς αἱ κότεις γεννώμεν ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον ἕως τὸν Αὐγουστον. Τὸ Φθινόπωρον πῖπουν τὰ πτερά μας καὶ τότε δὲν γεννώμεν ἕως τὸν ἄλλον Φεβρουάριον πάλιν. Ὅταν καθήμεθα εἰς τὴν φωλεάν μας διὰ νὰ γεννησωμεν, κακαρίζομεν. Ἡ καλὴ κότα γεννᾷ θ' ἕως 7 αὐγά τὴν ἑβδομάδα. Καὶ τότε ὁ κύριός μας ἢ ἡ κυρία μας τὸ ἐνοοῦν καὶ ἔρχονται τὰ παίρνουν ἀπὸ τὴν φωλεάν μας, καὶ τὰ κάμνουν ὅτι θέλουν, τὰ τρώγουν, τὰ πωλοῦν. Συχνὰ ἀκούω νὰ φωνάζουν οἱ αὐγοπῶλαι εἰς τοὺς δρόμους «Φρέσκα αὐγά, ντόπια αὐγά!» φαίνεται ὅτι τὰ ντόπια θὰ εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰλλα· λέγω δὲ φαίνεται διότι ἐγὼ δὲν ὀμοιάζω μὲ ἐκεῖνας πού τρώγουν—αἱ σκληραὶ—τὰ αὐγά των ἅμα γεννήσουν, καὶ ἀπὸ ὅσους θ' ἀναγκώσουν αὐτὰ τὰ ὅποια γράφω, ἴσως μόνη ἐγὼ δὲν ἔχω φάγει αὐγόν, ἐγὼ ἢ ὅποια τὰ γεννῶ! ἀλλὰ εἶνε δυνατόν νὰ φάγω τὰ παιδιὰ μου!...

Εἶπα ὅτι τὰ αὐγά τὰ παίρνουν ἀπὸ τὴν φωλεάν μου δὲν τὰ παίρνουν ἕως πάντοτε· ἔρχεται ἡ ἐποχὴ πού θὰ κλωσθῆσω. Τότε κλώζω καὶ σκαλιζῶ τὸ χῶμα ὡς νὰ ζητῶ κάτι τι, καὶ τότε τὸ ἐνοοῦν καὶ μοῦ βάζουν εἰς τὴν φωλεάν μου δεκαπέντε ἕως εἴκοσι αὐγά. Τότε καθίζω ἐπάνω εἰς αὐτὰ τρεῖς ἑβδομάδας καὶ τὰ ἐπὶφάζω καὶ 21 ἡμέρας δὲν κινουμαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου. Μοῦ δίδουν καὶ τρώγω ἐκεῖ καὶ προτιμῶ νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ κινήθω ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

Ἄχ! κύριε, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινήθω ὅταν ἐνθυμηθῶ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας· μέσα εἰς τὸ στηθὸς μου νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ διαφορετικά, νὰ γεμίζῃ ἀπὸ ἕν γλυκύ, πολὺ γλυκύ αἶσθημα καὶ ἀκούω μίαν φωνὴν νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ:

— Ὅα γείνης μητέρα! Ὅα γείνης μητέρα!

Ἐπὶ τέλους τὰ ἐκκολλάπτω, τὰ ξεκλωσσοῦ.

Ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν πουλάκι, τὸ δὲ ἀσπράδι χρησιμεύει ὡς τροφὴ του ὅσας ἡμέρας εἶνε μέσα εἰς τὸ κέλυφος του. Μέσα εἰς κάθε αὐγὸ λοιπὸν εἶνε καὶ ἀπὸ ἕν πουλάκι. Ἄλλὰ τὰ μικρὰ στενοχωροῦνται, θέλουν νὰ εὐγοῦν ἔξω καὶ μὲ τὸ ράμφος των τικ-τάκ, πικ-πικ κτυποῦν, ὡς νὰ μὲ φωνάζουν:

— Ἄνοιξε!

Καὶ τὰ βοηθῶ κ' ἐγὼ καὶ κτυποῦν, κρημνίζουν τοὺς τοίχους τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς των καὶ βγαίνουν. Πῶς εἶνε τότε! τοσοῦτοκα, δίχως πτερά, μόνον μὲ ὀλίγο χνούδι. Καὶ ὅμως ἅμα εὐγοῦν ἀπὸ τὸ κέλυφος των, τρέχουν ἐπάνω κάτω καὶ φωνάζουν καὶ τσιμποῦν μὲ τὸ ράμφος των τὴν τροφὴν των, ἐνῶ τῶν ἄλλων πτηνῶν τὰ μικρὰ ἅμα γεννηθῶν μένουν ἀκίνητα καὶ μουδιασμένα εἰς τὴν φωλεάν των, καὶ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα των εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ κάμουν μπουκαῖς, διὰ νὰ τὰ ταγίζουν!

* *

(Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διέκοψα ὀλίγον τὴν ἐπιστολὴν μου· διότι οἱ νεοσσοὶ μου, τὰ μικρὰ μου κουτόπουλα, ἐτρόμαξαν κ' ἐσκορπίσθησαν ἀπὸ μίαν πέτρα πού ἔρριψεν ἐπάνω των ἕνα κακόπαιδο καὶ μ' ἐφώναξαν εἰς βοήθειάν των μὲ τὸ τσί, τσί, τσί των!)

Τὰ καυμένα τὰ πουλάκια μου! Τάγαπῶ, τίγαπῶ, τάγαπῶ! πολὺ, πάρα πολὺ ἔσον εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, καὶ ἀκόμη περισσότερο. Εἶμαι μητέρα! Ἄχ! κύριε, τί ἱερὸν! τί ὄχιον αἶσθημα μοῦ γεμίζει τὴν καρδιά μου! γίνομαι τρελλή ἀπὸ εὐτυχίαν· εἶμαι μητέρα!... Ζῶ εἰς δέκα σώματα, ἔχω δέκα καρδιάς, διότι καὶ αἱ καρδιάς τῶν παιδιῶν μου μοῦ φαίνεται πως εἶνε ἰδικαί μου, πως ταῖς ἔχω ἐδῶ 'ς τὸ στηθὸς μου, καὶ κάθε κτύπος των εἶνε κτύπος τῆς καρδιάς μου, καὶ ἡ χαρὰ των εἶνε χαρὰ μου, καὶ ἡ λύπη των εἶνε λύπη μου, καὶ ὁ τρόμος των εἶνε τρόμος μου.

Ναί, τάγαπῶ πολὺ τὰ παιδιὰ μου· καὶ ἡ μεγαλύτερα μου, ἡ μόνη μου χαρὰ εἶνε νὰ τὰ περιποιουμαι. Τρέχω πρὸς ἀναζητήσαν τροφῆς· ἦρα κάτι τι; ψίχουλα; κανένα σπόρο; κανένα σκουληκί; Κλούκ, κλούκ, κλούκ, κλούκ! τὰ φωνάζω, κ' ἐκεῖνα ἔρχονται τρεχάτα νὰ φάγουν· ἐγὼ πλέον τὰ χαίρομαι πού τὰ βλέπω νὰ πηδοῦν ἀπ' ἐδῶ, νὰ σκαλιζοῦν ἀπ' ἐκεῖ, νὰ κινοῦν τὸ λαιμάκι των, νὰ τρώγουν μὲ δρεξίν, νὰ τσιμποῦν μὲ τὸ ράμφος των κατευχαριστημένα τὴν τροφὴν των. Καὶ εἶνε τόσο τὸ μητρικὸ καμάρει μου, τόσο ἡ εὐτυχία μου ὡστε πολλάκις λησμονῶ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ δὲν τρώγω ἐγὼ.

Θέλω νὰ εἶνε ἡσυχα, ἀσφαλῆ τὰ πουλάκια μου· ἅμα βρέχη, ἢ εἶνε κρύο, ἢ κουρασοῦν, ἢ κινδυνεύουν,

ἀπλῶν τις φτερούγαις μου καὶ τὰ πέρω δλα ἀπὸ κάτω μου.

Καμμιά φορὰν ἐνῶ τρέχω μαζί τους εἰς κανένα κήπον, ἢ κανέν παρόμερον ἀνοικτὸν οἰκόπεδον, διακρίνω τὴν σκιάν ἐνὸς γερακιού. ὦ! ὦ! Δὲν τὰ χάνω, δὲν τρομάζω, δὲν φεύγω· ἡ μητρικὴ στοργὴ μὲ κάμνει γενναίαν, τότε ἐγὼ ἢ κότα γίνομαι λέαινα· οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς μου μοῦ λέγουν ἀπὸ μέσα:

— Τὰ παιδιὰ σου κινδυνεύουν!...

Καὶ ὀρμῶ ἐπάνω του, τὸ κτυπῶ τὸ γεράκι μὲ ταῖς φτερούγαις μου, μὲ τὰ πόδια μου, μὲ τὸ ράμφος μου καὶ τὸ ἀναγκάζω ἐπὶ τέλους νὰ φύγῃ· καὶ κανένα παιδί ἂν τολμήσῃ νὰ μοῦ πειράξῃ τὰ πουλάκια μου, τὸν θησαυρόν μου, τὴν ζωὴν μου, ὀρμῶ ἐπάνω καὶ εἰς αὐτὸ ἀγριεμένη πού τὸ κάνω καὶ «χάνει τ' αὐγά καὶ τὰ καλάθια» ὅπως λέγει ἡ παροιμία· ἄχ! ἄς ἦμην ἐκεῖ ὅταν τὰ ἐπετροβολοῦσε πρὸ ὀλίγου ἐκεῖνο τὸ κακόπαιδο κ' ἔβλεπε!... Μὲ αὐτὰ δὲν ἐννοῶ νὰ εἰπῶ ὅτι εἶμαι κακὴ· διόλου μάλιστα· κάμνω τὰ πάντα διὰ νὰ φυλάξω, νὰ ὑπερασπίσω, νὰ προστατεύσω τὰ παιδιὰ μου ὅταν κινδυνεύουν· ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος; ἀρχίζω ταῖς ἐργασίαις μου καὶ ταῖς καθημεριναῖς φροντίδαίς τοῦ νοικοκυριοῦ μου.

* *

Σὰς εἶπα ὅτι τρώγομεν σπόρους, δηλαδὴ σιτάρι, κριθάρι κτλ. ψιχία, σκουληκία, ἀλλ' ἐλησημόνησα νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι καταπίνομεν καὶ χαλικάκια. Μὴ ἐκπληττεσθε δά, κύριε, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐκπληττεταί κανεὶς διὰ τόσο παραμικρὸ πρόγμα ὅσο εἶνε τὰ χαλικάκια πού καταπίνομεν. Ἄλλὰ, διατί τὰ καταπίνετε; θὰ μ' ἐρωτήσετε· ἰδοὺ διατί· εἰξεύρετε βέβαια ὅτι ὀδόντας δὲν ἔχομεν καὶ ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μασήσωμεν τοὺς σπόρους· πολλοὶ λοιπὸν σκληροὶ σπόροι καταβαίνουν εἰς τὸ στομάχι μονοκόμματοι· τί πρέπει νὰ γείνη; νὰ τοὺς χωνεύσωμεν εἶνε ἀδύνατον· καλὰ πού ἔχομε καταπιεῖ χαλικάκια καὶ ἄμμον· ὁ στόμαχος μαζεύει καὶ τετνόνεται καὶ τρίβει τοὺς σπόρους πᾶνω 'ς τὰ χαλικάκια καὶ εἰς τὸν ἄμμον, καὶ τότε ξεφλουδίζονται, μαλακόνουν, κομματιάζονται καὶ τοὺς χωνεύομεν· ὡστε τὰ χαλικάκια εἶνε τὰ δόντια μας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν πως δὲν εἶνε ἐπάνω εἰς τὰς σιαγόνας μας, ὅπως τὰ ἰδιὰ σας, ἀλλὰ μέσα 'ς τὸ στομάχι μας· τὰ χαλικάκια αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς πως εἶνε καὶ μικραὶ μυλόπετρας πού ἀλέθουν μέσα εἰς τὴν κοιλίαν μας τοὺς σπόρους.

Ἐλησημόνησα νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ἔχομε δυὸ στομάχια τὸ καθ' ἑαυτὸ στομάχι μας, καὶ ἕνα ἄλλο πρόχειρον, τὸ ὅποιον ἐνομαζέται πρόλοβος, ἢ ὅπως τὸν λέγουν ἀπλὰ σγάρα ἢ γκοῦσα· ὅταν ἔχομε φάγει, βλέπετε βέβαια νὰ φουσκῶνῃ κάτι τι ἐμπρὸς εἰς τὸν λαιμόν μας· αἱ, λοιπὸν αὐτὸ εἶνε ὁ πρόλοβός μας.

Κλούκ! κλούκ! κλούκ! κλούκ! (Με συγχωρείτε κύριε, φωνάζω τὰ μικρά μου, διότι απέμακρύνθησαν και άνησυχώ.)

Σὺς έσωκλείω τὴν φωτογραφίαν μου, ἀλλὰ συγχρόνως και τῶν παιδιῶν μου. Τάγαπῶ τόσο πολὺ ὥστε και μέσα εἰς τὴν «Διάπλασιν» θέλω νὰ εἶμαι μαζί, νὰ τὰ ἔχω σιμά μου, νὰ μὴν τάποχωρισθῶ!

Ἡ φίλῃ σας

Κυρά Σκαλίστερα

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Υ. Γ. Ἦταν συννεφιά ὅταν ἐφωτογραφήθηκα μετὰ τὰ παιδιά μου μόνον και δὲν ἐβγήκε καλά ἡ φωτογρα-

φία, γι' αὐτὸ σὰς στέλλω αὐτὴ τὴν μεγάλη ποὺ ἐπέτυχε λαμπρά· εἶμαι μαζί μετὰ τὰ παιδάκια μου, μετὰ συγγενολόγι μου· ἤλθαν και δύο χελιδονάκια και ἔκτισαν τὴν φωλιὰ τους 'ς ἕνα τσίχο τῆς αὐλῆς μας και τὸ ἕνα εὐρέθηκε κάτω ἀπὸ τὴ φωλιὰ και ἐφωτογραφήθηκε και αὐτό· ἀλλὰ ἄχ! αὐτὸς ὁ κύρ Πετεινός, ὁ κύρ Κοκκινισκούφης! Τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς ἐφωτογραφοῦσε ὁ φωτογράφος ὤρμησε ἀπὸ μὴ θυρίδα μέσα 'ς τὴν κἀμαρά μου μετὰ τὴν συνειθισμένη του τὴν αὐθάδεια, και ἔτσι ἐχώθηκε και ἡ μούρη του εἰς τὴ φωτογραφία. Ἀλλὰ τὴν ἔπαθε και τότε μένει αὐτοῦ ἐπάνω ὁ μισὸς ἀπ' ἔξω και ὁ μισὸς μέσα ἀπὸ τὴν θυρίδα ὡς νὰ σὰς λέγῃ μόνος του «Εἶμαι ἀδιάκριτος!»

ἡ ἀδελφὴ

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Ο ΑΥΤΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ Θ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

(Τὸς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ ἴδε ἐν σελ. 61)

Η ΚΑΒΑΛΛΑ

Ἡ Κατίνα, ὁ Τάσος, και ὁ Μιχαλάκης, εὐρέθηκαν ἕνα τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον νὰ πᾶνε καβάλλα και οἱ τρεῖς τους μαζί ἐπάνω 'ς τὸ ἴδιο ἄλογο.

Ἡ Κατίνα ἀνέβηκε 'ς τὴ σέλα τοῦ ἄλογου· ὁ Τάσος ἀγκάλιασε μετὰ τὰ δύο του χέρια τὸν λαιμὸ τοῦ Φτεροπόδη, ἔτσι τὸ λένε τὸ ἄλογο.

Ὁ Μιχαλάκης ἐκρεμάσθηκε 'ς τὴν οὐρά του, και εἶνε κατευχαριστημένος.

— Δρόμο, Φτεροπόδη! δρόμο!

Τῶβαλαν διὰ τὸ σπῆτι τοῦ θεῖου των Σίμου, και τρέχουν, και βιάζονται νὰ φθάσουν, διότι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ θεῖου των Σίμου διασκεδάζουν πολὺ εὐμορφα.

Εἶν' ἐκεῖ ἕνας μεγάλος κήπος και ἔχει μέσα εἰδῶν εἰδῶν λουλούδια, ποὺ μοσχοβολοῦν πολὺ, πολὺ· και ἔχει και δένδρα μεγάλα ποὺ κάνουν ὠραῖον ἴσχιο και ὠραία δροσιά κάτω ἀπὸ τὰ πράσινά τους κλαδιά.

Ὁ θεὸς των Σίμος ἔχει και ἕνα γαϊδαρέλο, μὰ ἀληθινὸ γαϊδαρέλο, ποὺ ξέρει νὰ

γαρίζῃ και νὰ κουνᾷ ταῦτιά του μονάχος του. Τοὺς καβαλᾷ λοιπὸν ἐπάνω 'ς αὐτὸν ὁ θεὸς των και γυρνοῦν μέσα 'ς τὸν κήπον· ὦχ! πόσο διασκεδάζουν 'ς τὸν κήπον τοῦ θεῖου των Σίμου!

Τί καλά! ὕστερα ἀπὸ 'λίγο θᾶνε 'κει.

— Δρόμο, Φτεροπόδη, δρόμο!

Τρέχουν... τρέχουν... νά! κοντεύουν! ὁ θεὸς των θάρθῃ πάλιν νὰ ὑποδεθῇ τὰ τρία τᾶνεψιά του, θὰ τὰ χαυδεύσῃ, θὰ τὰ φιλήσῃ, γιατί τάγαπᾷ πολὺ· ἀκόμα 'λιγάκι κ' ἐφθασαν.

— Δρόμο, Φτεροπόδη! δρόμο!

Τί; τί τρέχει;

Ἄ! ἡ οὐρά τοῦ Φτεροπόδη, 'ξερρίζω-

θηκε, 'ξεκόλλησε ἀπὸ τὸν Φτεροπόδη κ' ἔμεινε 'ς τὰ χέρια τοῦ Μιχαλάκη.

Ὁ Μιχαλάκης ξαπλώνεται ἀνάσκελα· τὸ ἴδιο παθαίνει και ὁ Τάσος. Μονάχα ἡ Κατίνα μένει καβάλλα 'πάνω 'ς τὴ σέλλα. Ὁ Μιχαλάκης και ὁ Τάσος σηκώνονται ἀπὸ χάμω μετὰ γέλια. Παρατηροῦν τριγύρω τους. Πῶς; ἀκόμη εἰς τὴ σάλλα τους εἶνε, ἔκαμαν τόση τρεχάλα, τέτοια καβάλλα και δὲν τὸ κούνησαν ἀπὸ τὴ θέσι τους;

Και βέβαια αὐτὸ τὸ ἄλογάκι τους, ὁ Φτεροπόδης, αὐτὴ τὴ χάρι ἔχει· νὰ τρέχῃ νὰ τρέχῃ, και νὰ μένῃ πάντα 'ς τὴν ἴδια θέσι.

Δὲν μοιάζει τὸ γαϊδαρέλο τοῦ θεῖου Σίμου· ἐκεῖνος τρέχει 'ς ταλῆθεια, και ἅμα τὸν παραπειράζῃ και κανεῖς, κλωτσᾷ κι' ὄλα... ποτέ του ὅμως δὲν κλωτσᾷ τὰ τρία ἀδελφια, γιατί ποτέ τους δὲν τὸν παραπειράζουν.

Ὁ Φτεροπόδης δὲν ξέρει νὰ κλωτσᾷ κανένα· εἶνε ἡμερος σὰν ἀρνάκι· γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦν τόσο· και γι' αὐτὸ ἀφοῦ τοὺς 'χόρτασε καβάλλα θὰ τοῦ κολλήσουν τὴν οὐράν του· δὲν θέλουν νὰ εἶνε κολοβὸς και ἄσχημος ὁ Φτεροπόδης τους, ἀφοῦ τοὺς πᾶει τόσο περίφημα καβάλλα!

ΑΝΟΙΞΙΣ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Ο Ἀπρίλιος ἐφάνη·
Παίζει πάπια 'ς τὰ νερά·
Χλόη πράσινη βλαστάνει·
Ὅλα εἶνε ἀνθηρά·

Οὔτε ψύχρα, οὔτε ζέστη·
Ἐτοὺς ὦρα ποθητή·
Καὶ μ' αὐτὴν «Χριστὸς ἀνέστη»·
Καὶ μεγάλη ἑορτή·

Κόψατε λουλούδια νέα,
Δότε, λάβετε φιλιὰ·
Τί ὀνόματα ὦραϊα:
Ἀνοιξίς καὶ Πασχαλιὰ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

ΑΠΡΙΛΗΣ

Ἀπρίλης ἤλθε μυρισμένος,
Ἄγρια γιούλια 'στὸ βουνό,
Ὁ κάμπος ὄλος ἀνθισμένος
Παίρνει δροσιά ἀπ' τὸν οὐρανό.

Τὸ κάθε ἓνα χορταράκι
Με καταπράσινη στολή,
Σὰν μουρμουρίζῃ τ' ἀγεράκι
Θαρρεῖς 'στὸ ταίρι του 'μλεῖ.

Καὶ ξανανήνει ὄλ' ἡ φύσις
Ἐστὴν ἀνοιξίς τῆς τῆ χρυσῆς,
Τόσῳ πού μόλις ἀτενίσῃς
Νέα ζωὴ παίρνεις καὶ σύ.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ἐνα θεότρελο πουλάκι
Με τὴ γλυκειά του τὴ λαλιὰ
Σὲ μυγαλιας χλωρὸ κλαδάκι
Ἐπῆγε κ' ἔκτισε φωλιὰ.

Καὶ γιὰ θερμὴ εὐγνωμοσύνη
Ἐστὸ δένδρο τὸ εὐεργετικὸ
Μέρα καὶ νύκτα πάντα χύνει
Κελάδημα γλυκὸ-γλυκὸ.

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Μικρούλα κόρη ἡ Διλή,
Ποῦ γέλια γύρω τῆς σκορπίζει,
Τρέχει 'στὸν κῆπο σὰν τρελλή
Κ' ἓνα τριαντάφυλλο θερίζει.

Τὸ ρόδο γέρνει μαραμένο
Ἐστὸ χέρι τῆς τὸ ἀπαλό
Καὶ ξεψυχάει τὸ καυμένο
Διχῶς λαλιὰ δειλὸ-δειλό.

Μὰ ἐνῷ τὸ ρόδο τῆς κρατάει
Ἐνα ἀγκαθάκι μυστικά
Τὸ δακτυλάκι τῆς ταμπάει
Καὶ τὴν πονεῖ σπαρακτικά.

Εἶδ' ὁ Θεὸς ἀπὸ 'ψηλά
Πῶς ἐν ἀθήρῳ λουλουδάκι
Δυὸ χέρια ἀσπλαχνα, τρελλὰ
Τὸ 'πότισαν πικρὸ φαρμάκι,
Κ' ἡ θεὰ δίκη ἡ καλή
Ἐστεῖλ' αὐτὸ τὸ ἀγκαθάκι
Νὰ τιμωρήσῃ τὴ Διλή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΩΣ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΗΓΟΡΑΣΕ ΜΙΑΝ ΑΓΕΛΑΔΑ ΜΕ ΔΥΟ ΟΡΝΙΘΑΣ

— Ἀλλοίμονο! καὶ αἱ δύο κότταις μου ἐφόρησαν, ἐφώναξεν ἡ γρηῃ Μιχαλάινα, ἡ μάμμη τοῦ Μιχαλάκη· τί ὁ ἀπογεῖνω τῶρα; δὲν θὰ τρώμε πλεῖα αὐγά!

— Ὁὰ τρώμε ψωμί καὶ γάλα, εἶπεν ὁ μικρὸς Μιχαλάκης· ἐμένα μ' ἀρέσει τὸ ψωμί καὶ τὸ γάλα.
— Ναί, ἀλλὰ ταῦτα εἶνε καλλίτερα εἶπεν ἡ γρηῃ Μιχαλάινα. Καὶ ἐφόρεσε τὸ κυριακάτικόν της φόρεμα διὰ νὰ ὑπάγῃ ἐν ζευγάρῳ κάλτσαις τὰς ὁποίας ἐπλεξε διὰ τὴν δημαρχίαν. Ὁ Μιχαλάκης ἐκάθησεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

Εἷς χωρικός ἐπέρασε· ὠδήγηε δὲ ἐν κάρρον τὸ ὅποιον ἦτο φορτωμένον με κλωβία γεμάτα ὄρνιθες.

— Ἐχεις λίγο γάλα νὰ μοῦ δώσῃς νὰ πιῶ, παιδί μου; ἠρώτησε τὸν Μιχαλάκη.

— Γάλα; ἔχομε, στάσου νὰ σοῦ φέρω.

Καὶ τοῦ ἔφερε μίαν γαβάθην γεμάτην.

Ἀφοῦ τὴν ἀδειασε ὅλην ὁ χωρικός τὸν ἠρώτησε:

— Τι θέλεις νὰ σοῦ δώσω; θέλεις μίαν πεντάρα;

— Ἡ γιαγιά μου θέλει δύο κότταις, γιατί αἱ δίκαι τῆς ἐφόρησαν, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης· καλλίτερα νὰ μοῦ δώσῃς δύο κότταις παρὰ μιὰ πεντάρα.

— Καλά, εἶπεν ὁ χωρικός θὰ σοῦ δώσω δύο κότταις· ἀλλὰ αἱ κότταις κάνουν πολλὰς πεντάρας· σὺ τί θὰ μοῦ δώσῃς;

— Νά, τὴν Κοκκίνω μας, τὴν ἀγελάδα μας, ποὺ βόσκει ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ λιβάδι. Θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν φύγῃ, γιατί τρώγει μέσα εἰς τὸ χέρι μου, καὶ τὴν ἀγαπῶ πολὺ· μὰ ἡ γιαγιά μου ἀγαπᾷ περισσότερο ταῦτά παρὰ τὸ γάλα.

Ὁ ξένος παρετήρησε με βλέμμα συμπαθητικὸν τὸν Μιχαλάκη καὶ ἤρχισε νὰ γελά· ἔπειτα κατέβι-

δασεν ἀπὸ τὸ κάρρον του ἐν κλωβίον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν δύο ὠραῖαι ἀλεκτορίδες.

— Δόσε μου τὸ χέρι σου, μικρὸ μου, ἡ συμφωνία μας ἔγεινε, μοῦ δίδεις τὴν ἀγελάδα σου καὶ σοῦ δίδω ταῖς κότταις μου.

Ὁ Μιχαλάκης ἔδωκε τὸ χέρι του, ἔπειτα ἐπλησίασε τὴν ἀγελάδα, τὴν ἐθώπευσε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐτὸ καλὸ, Κοκκίνω μου, 'ς τὸ καλὸ, ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ ὅλα ταῦτά τοῦ κόσμου.

Ὁ χωρικός ἀνέστη πάλιν εἰς τὸ κάρρον του.

— Τι! δὲν θὰ τὴν πάρῃς μαζί σου τὴν Κοκκίνω; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μιχαλάκης.

— Ὁχι, θὰ ξαναγυρίσω, νὰ τὴν πάρω, ὅταν θὰ τὴν χρειασθῶ. Καὶ ἀνεχώρησε.

Μετ' ὀλίγον ἡ γρηῃ Μιχαλάινα ἐπέστρεψε:

— Κύτταξε, γιαγιά, κύτταξε, ἐφώναξεν ὁ Μιχαλάκης· ἓνας ἄνθρωπος μοῦ δώκε αὐταῖς ταῖς ὠραῖας κότταις καὶ πῆρε τὴν ἀγελάδα μας.

— Τι λές; ἐφώναξεν ἡ γρηῃ Μιχαλάινα, τόσο πολὺ τρομάξασα ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον· ἀλλ' ἡσύχασεν ἀμέσως ὅταν εἶδε τὴν Κοκκίνω νὰ βόσκει εἰς τὸ λιβάδι.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ ὅταν θὰ τοῦ χρειασθῇ, ἐπρόσθεσεν ὁ Μιχαλάκης.

Ἄλλ' ὁ χωρικός δὲν ἐπέστρεψε ποτέ.

Ἐπέρασε πολλὸς καιρὸς ἕως ὅτου νὰ ἐνοήσῃ ὁ Μιχαλάκης ὅτι τὰς δύο ἀλεκτορίδας τοῦ τὰς ἐχάρισεν ὁ χωρικός, διότι παρατήρησεν ὅτι τόσο πολὺ ἠγάπα τὴν μάμμην του, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ στερηθῇ καὶ τὴν ἀγαπητὴν του Κοκκίνω, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ με ταῖς δύο κότταις τὴν γραῖαν μάμμην του.

**

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ

Πολλάκις ήκουσα παιδιά να λέγουν με καύχημα:

— 'Εγώ πηγαίνω 'ς τὸ κωηγι!

Καὶ ἄλλα:

— 'Εγὼ 'σκότισα τόσα πουλιά!

Καὶ εἶνε πολλὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους· ἄλλα πόσα εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν σκοτώνουν τὰ πουλιά, ἄλλα τὰ γλυτώνουν ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὰ σώζουν ἀπὸ τὸν θάνατον;

Γνωρίζετε σεις κανὲν τοιοῦτο καλὸν παιδί; ἐγὼ γνωρίζω τὸν Δημητράκη. Τί λαμπρὸ παιδί! Πόσα πουλιά ἔχει γλυτώσει! Ἄν ὑπῆρχον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα μέρη, ἔταιρείαι πρὸς προστασίαν τῶν ζώων, ὁ Δημητράκης θὰ εἶχε λάβει περισσότερα ἀπὸ δέκα βραβεῖα.

Θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς μίαν ἡμέραν ἔσωσε ἓνα πουλάκι; Θέλετε, ἢ όχι; Δὲν ἀκούω κανένα νὰ λέγῃ όχι· ὅλοι συμφάτε· λοιπὸν θέλετε.

«Μίαν ἡμέραν ὁ Δημητράκης ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐμελέτα· κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον ἦτο ὁ κήπος· ἀντίκρου δέ, εἰς τὸ πλάγι τοῦ κήπου τῶν ἦτο τὸ σπητάκι τοῦ Μπαρπανικόλα, τοῦ κηπουροῦ, ἓνα μικρὸ σπητάκι περιτριγυρισμένο ἀπὸ πρασινάδας καὶ ἀπὸ ἀθη μιάς μικρᾶς μηλέας.

Ὁ Δημητράκης ἀφοῦ ἐμελέτησεν ἀριετὴν ὥραν ἠθέλησε νὰ ἔσκουραθῆ ὀλίγον· ἀφῆκε τὸ βιβλίον του καὶ παρετήρει ἀπὸ τὸ παράθυρον πῶς τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔσειοντο ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἔκαμον φροφροῦ· κατὰ τύχην τὸ βλέμμα του ἐπῆγε καὶ εἰς τὸ σπητάκι τοῦ Μπαρπανικόλα· ἡ Μπαρπανικόλαινα εἶχε λημονήσει τὸ ἀδράκτι της ἐπάνω 'ς τὰ πέτρινα σκαλιά, καὶ δύο πουλιά, δύο καλογιάννοι, ἐτραβοῦσαν μετὰ τὸ ράμφορ των ὁ ἓνας ἀπ' ἐδῶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ νὰ κόψουν ὀλίγη κλωστή.

ΤΟ ΣΠΗΤΑΚΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡΠΑΝΙΚΟΛΑ

— Θὰ εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἐδῶ κοντὰ 'ς τὴ στέγη μας, τὴν φωλιὰ τους,

εἶπεν ὁ Δημητράκης· θὰ τὸ θέλουν τὸ βαρβάκι γιὰ νὰ στρώσουν τὴν φωλιὰ τους γιὰ τὰ παιδάκια τους· τὰ καυμένα! οὔτε νὰ πετάξουν δὲν μποροῦν ἀκόμα.

Καὶ ὁ Δημητράκης ἔλαβε πάλιν τὸ βιβλίον του εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἠτοιάζετο ν' ἀρχίσῃ τὴν μελέτην του, ὅτε, βίβας ἐν βλέμμα εἰς τὸν κήπον, παρατηρεῖ τὸν Τρομάραν, τὸν γάτον ὁ ὁποῖος ἦτο ἀληθινὴ τρομάρα διὰ τοὺς ποντικούς καὶ τὰ πουλάκια, νὰ προχωρῆ σιγά, σιγά, σκυφτά, ὡς νὰ ἔστηνε καρτέρι, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω εἰς κἄτι τι.

Τί ἦταν αὐτὸ τὸ κἄτι τι; Ὁ Δημητράκης με περιεργίαν ἄλλα καὶ με ἀνησυχίαν συγχρόνως ἔσκυψε καὶ ἀμέσως ἐξέβαλε φωνὴν τρόμου καὶ ἀγανακτήσεως.

Τὸ κἄτι τι ἦταν ἓνα πουλάκι, ἓνα παιδάκι τῶν καλογιάννων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφρόντιζον δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰλλα νὰ τὰ στρώσουν μαλακὴν φωλιάν. Εἶχε πέσει τὸ κακὸμύρο ἀπὸ τὴν φωλιάν του καὶ ἐκίνησε μὲν πῆκτον ὀλίγον τὰς μικράς του πτέρυγας καὶ δὲν ἐσκοτώθη θταν ἔφθασε κάτω, ἀλλὰ δὲν εἰμπόρει νὰ πετάξῃ, δὲν εἰμπόρει νὰ φύγῃ.

Καὶ ὁ τρομαρὸς γάτος, ὁ Τρομάρας, ἐπλησίαζε περισσότερο.

Ὁ Δημητράκης δὲν εἶχε καιρὸν· ἀκόμη ὀλίγον ἂν ἐβράδυνε, θὰ τὸ κατεβρόχθιζε τὸ πουλάκι ὁ πεινασμένος γάτος. Παρατηρεῖ τριγύρω του, ζητεῖ, δὲν εὐρίσκει τίποτε νὰ πετάξῃ εἰς τὸν γάτον, νὰ τὸν φοβήσῃ· βλέπει τὸ βιβλίον του καὶ βλέπει καὶ τὸν γάτον νὰ πλησιάζῃ ὀλομέν... πρέπει μετὰ κάθε τρόπον νὰ τὸ σώσῃ τὸ πουλάκι, καὶ σημαδεύει τὸν Τρομάραν μετὰ τὸ βιβλίον καὶ τοῦ καταδιώκει μία κατακέ-

«ΣΗΜΑΔΕΥΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΜΑΡΑ ΜΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ»

φαλα, ποὺ αὐτὴν τὴν φορὰν ἔγεινε Τρομάρας διὰ λογαριασμὸν του ἀπὸ τὴν πολλὴν τρομάρα του· ἐλησμόνησε καὶ πουλάκι καὶ εἶδεν καὶ φεύγει δίχως νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῆ πίσω του.

«ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΑΡΟΣ ΓΑΤΟΣ, Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ, ΕΠΗΣΙΑΖΕ»

Η ΛΥΠΗΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

Τὸ σπῆτι ἦταν γεμάτο θρήνεος, αἱ καρδιαὶ ἦσαν γεμάταις λύπῃ· τὸ μικρότερον παιδί, ἐν ἀγοράκι· τεσσάρων χρόνων, ἡ χαρὰ, ἡ ἐλπίδα τῶν γονέων του, εἶχε πεθάνει· ἔμεναν ἀκόμη δύο κορίτσια, δύο εὐμορφα καὶ καλὰ κορίτσια· ἀλλὰ τὸ παιδί ποὺ χάνει κανεὶς τὸ λυπάται πειδὸν πολὺ, καὶ μάλιστα σάν εἶνε τέτοιο παιδί, μονάκριβο ἀγάρι.

Τὶ σκληρὸ βίβανον! αἱ ἀδελφαὶ του ἐλυποῦντανε, ὅπως λυποῦνται ὅλοις εἰς πονετικαὶς καρδιαῖς· ἡ λύπη τῶν γονέων τους ταῖς ἔκαμε νὰ λυποῦνται πειδὸν πολὺ· ὁ πατέρας τὸ εἶχε πάρει κατάκαρδα· ἀλλὰ

τὸ πουλάκι ἐσώθη ὁ Δημητράκης καταβαίνει εἰς τὸν κήπον, τὸ λαμβάνει καὶ τὸ πηγαίνει εἰς τὴν μητέρα του· ἡ μήτηρ του διατάσσει τὸν ὑπηρετὴν των νὰ στήσῃ τὴν σκάλαν εἰς τὸν τοῖχον καὶ νὰ βάλῃ τὸ πουλάκι εἰς τὴν φωλιάν του.

Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψουν οἱ καλογιάννοι μετὰ τὸ λινάρι των, κελαιοῦν χαρούμενα, ὡς νὰ τοῖς εἶπε τὸ μικρὸν των ποῖον κίνδυνον διέτρεξε καὶ πῶς τὸ ἔσωσε ἓνα μικρὸν παιδάκι. Τὸ κελαιδιόμα των φαίνεται ὡς νὰ ἔλεγε εἰς τὸν Δημητράκη· — Εὐχαριστῶ, καλὸ παιδί, εὐχαριστῶ.

Τὸ βιβλίον ἐχάλασεν ὀλίγον· ἀλλὰ τί πειράζει; ἡ μήτηρ του θὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἐν καινούργιον, δεμένον πολὺ καλλίτερα.»

Αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ:

Ἄλλα· παιδιὰ λοιπὸν εἰμποροῦν νὰ λέγουν:

— Ἐσχέτωσα τόσα πουλιά!

Ὁ Δημητράκης ὁμῶς εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ:

— Ἐγλύτωσα τόσα πουλιά!

Καὶ εἶνε ὠραιότερον, μοῦ φαίνεται, τὸ δεύτερον παρὰ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὁ Δημητράκης δὲν τὸ λέγει οὐδ' αὐτὸ, διότι εἶνε μετριόφρων καὶ δὲν καυχᾶται δι' ἓτι καλὸν κάμνει, ἐνῶ ἄλλοι καυχῶνται, ὡς βλέπετε, διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον κάμνουν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

νεκρό, όταν έννοιωσε ότι τὸ ἔχασε τὸ λατρεμένο της ἀγοράκι, ἐφώναζε πικρὰ πικρὰ μὲς ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια της: «ὁ Θεὸς δὲν τὸ πῆρε εἶδον; ἐδῶ κάτω ἔς τὴ γῆ ἔχει ἀπλαγχίους καὶ ἀπουνους ὑπέρβας, ποὺ κἀμουν ὅ,τι τοὺς κατέθη, καὶ δὲν ἀκοῦνε μὴ μῆτέρα πὸν παρακαλεῖ.»

Καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν τὴν λύπη ὁ νοῦς της ἔφυγε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἐγένισε ἀσχημαῖς ἰδέαις: «ὁ θάνατος εἶνε παντοτεινός», ἐσκέπτετο «ἅμα μὴ φορὰ τὸν ἀνθρώπο τὸν βάλουν μέσα ἔς τὸ χῶμα, γίνεται χῶμα κι' αὐτὸς καὶ χάνεται γιὰ πάντα.» Καὶ ἔς τὴ δυστυχία της δὲν εὗρισκε καμμιὰ παρηγορία, καὶ ἔπεσε σὲ ἄκρα ἀελπισία.

Δὲν ἔκλειε πλειὰ δὲν ἐνθυμούντανε πλειὰ τὰ δύο της καρτίσια πού τὴν ἀγαποῦσαν τόσο πολὺ· ὁ ἀνδρας της μὲ ἀναφυλλητὰ ἔκλειε σιμὰ της· οὔτε τὸν ἄκουε οὔτε τὸν ἔβλεπε. Ὁλος ὁ λογισμὸς της ἦταν ἔς τὸ πεθαμένο της παιδί· ἐνθυμούντανε τὴν εὐμορφιά του, ἄραρούσε πὼς ἄκουε τὴν γλυκεῖά του τὴ μιλιὰ, τὰ χαριτωμένα παιδιακίσια λογάκια του.

Ἦλθε ἡ ἡμέρα πού θὲ νὰ τὸ θάψουν. Ἡ μῆτέρα κατακουρασμένη ἀπὸ ταῖς ἀγρυπνίαις, καὶ τὴν λύπη ἀποκοιμήθηκε κατὰ τὸ πρωῖο. Γρήγορα ἐσήκωσαν τὸ νεκροκρεβάτακι ἀπὸ σιμὰ της, καὶ τὸ πῆγαν ἔς τὴν περὶ παράμερη κάμαρα διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ τοὺς κτύπους πού θὰ ἔκμωσαν ὅταν κάρφοναν τὸ νεκροκρεβάτο. (*)

Ὅταν ἔξυπνησε, εἰζήτησε νὰ ἰδῇ μὴ μὴ ἄκοιμα τὸ παιδί της.

— Τὴν ἔκλεισαν τὴν κάσα, ἀποκριθὲς ὁ πατέρας· ἔπρεπε νὰ τὴν κλείσουν.

— Ἀφοῦ ὁ Θεὸς φάνηκε ἔς ἐμὲ τόσο σκληρός, οἱ ἄνθρωποι θὰ φανοῦν ὀλιγώτερο; εἶπε καὶ τὴν ἐπῆραν τὰ κλάμματα καὶ τὴν ἀναφυλλητὰ.

Τὸ νεκροκρεβάτο τὸ πῆγαν ἔς τὸ νεκροταφεῖο· ἡ μῆτέρα ἔμεινε ἔς τὸ σπῆτι μαζὶ μὲ τὰ δύο της καρτίσια. Τὰ βλέμματά της ἔπεφταν ἐπάνω τους, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔβλεπε. Ἦταν σαστισμένη ἀπὸ τὴν λύπη της, δὲν τὴν ἔμελε γιὰ τίποτε, εἴχουσε χωρὶς νὰ τὸ νοιάθῃ. Τὸ μυαλὸ της ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνήσυχο, σὰν βάρκα ἐρημὴ πού τὴν ἔδρουν τὰ κύματα καὶ τὴν πᾶνε πὸτ' ἐδῶ καὶ πὸτ' ἐκεῖ. Ἔτσι πέρασε τὴν ἡμέρα πού τῶθαψαν τὸ παιδί της· ταῖς ἄλλαις ἡμέραις ἦταν τὸ ἴδιο λυπημένη καὶ καταπικραμένη. Τὰ καρτίσια της, ὁ ἀνδρας της μὲ δακρυσομένα μάτια, μὲ φουσκωμένη καρδιά ἀπ' τὴ λύπη, τὴν ἐκύτταζαν κι' ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τῆς εἰποῦν μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια. Ἀλλὰ κι' ἂν τοὺς ἄκουε, τί θὰ τῆς

ἔλεγον; Δὲν ἦσαν καὶ αὐτοὶ βαθεῖα, ἀπαρηγόρητα λυπημένοι;

Ὁ ὕπνος μονάχα εἰμποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ λίγη ἡσυχία, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμώτανε. Ἐπὶ τέλους τὴν ἔπεισαν νὰ πλῆγιάσῃ· ξαπλώθηκε κι' ἔμεινε ἀκίνητη δίχως μιλιὰ. Μίαν νύκτα ὁ ἀνδρας της, ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἀναπνοήν της, ἐνόμισε πὼς ἀποκοιμήθηκε· εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸ πού τῆς ἔστειλε τὸν ὕπνο, καὶ πῆγε νὰ πλῆγιάσῃ κι' αὐτός· ἅμα ἔπεσε ἔς τὴν κλίνη του τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος καὶ ἐκοιμήθηκε βαθεῖα βαθεῖα, καὶ ἔξασε μερικαῖς ὥραις τὴν λύπη του.

Δὲν ἐννοιωσε ὅτι ἡ γυναῖκά του ἐσηκώθηκε καὶ ἐνδύθηκε βιαστικὰ· εὐγῆκε κρυφὰ ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι καὶ ἐτράβηξε ἐκεῖ πού ἔτρεχε ὁ νοῦς της· μὲρα νύκτα, δηλαδὴ εἰς τὸ μνημα πού σκέπαζε τὸ παιδί της. Ἐπέρασε τὸν κήπον, εὐγῆκε ἔς τὰ χωράφια, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀπὸ ἓνα μονοπάτι ἐπῆγε ἔς τὸ νεκροταφεῖο. Ψυχὴ δὲν ἀπάντησε εἰς τὸν δρόμο, ἀλλὰ καὶ ὅποιον καὶ ἂν ἀπαντοῦσε δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε. Τὰ μάτια της μόνον ἓνα μέρος παρατηροῦσαν, τὰ δένδρα τοῦ νεκροταφείου πού ἦταν ἐμπρὸς της.

Ἦταν ὠραία ἑσάτερη νύκτα ὁ ἀέρας ἐφυσοῦσε σιγανὰ. Ἡ μῆτέρα ἐμπῆκε μὲς ἔς τὸ νεκροταφεῖο, καὶ ἐτράβηξε ἴσια εἰς τὸ μέρος πού ἤξευρε πὼς ἦταν ὁ τάφος· ὁ τάφος ἦταν σὲ μὴ τούφα λουλουδιῶν πού ἐμοσχολοῦσαν. Ἐπέσε ἔς τὰ γόνατα καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἔως χῶμα ἔς τὸν τάφο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τρυπήσῃ μὲ τὰ βλέμματά της τὸ χῶμα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ παιδάκι της. Καὶ πραγματικῶς τὸ ἔβλεπε, μὲ τὸν νοῦ της, πὼς ἐχαμογελοῦσε σὰν ἀγγελουδί, πὼς τὴν ἐκύτταζε μ' ἐκεῖνα τὰ μάτια του πού ἦταν γλυκὰ καὶ ἐκφραστικὰ καὶ τότε ἀκόμη πού ἦταν πεθαμένο· ἔβλεπε πὼς τοῦ ἔπιανε τὸ χεράκι του, μὰ πὼς δὲν εἰμποροῦσε πλειὰ νὰ σηκωθῇ. Ὅπως ἦσαν σιμὰ ἔς τὸ προσκέφαλό του, ἔτσι ἦταν καὶ τότε πᾶνω ἔς τὸν τάφο του. Μονάχα ἐδῶ ἄφινε νὰ τρέχουν τὰ δάκρυά της, ἐνῶ τότε τὰ κρατοῦσε μὲ ἡρωικὸ ἀγῶνα, γιὰ νὰ μὴ τὰ ἰδῇ τὸ ἄρρωστο της παιδί καὶ λυπηθῇ. «Θέλεις νὰ κατεβῆς κάτω κει σιμὰ ἔς τὸ παιδί σου;» Ἔτσι τῆς εἶπε μὴ σιγανὴ φωνή, σιγανὴ ἀλλὰ καθαρά πού ἐφθασε ἔως τὸ βάθος τῆς καρδιάς της. Ἐτινάχθηκε ἐπάνω καὶ εἶδε ἓνα ἀνθρώπον τυλιγμένον μὲσα ἔς ἓνα μεγάλο μανδύα, μὲ τὴν κουκούλα σηκωμένη εἰς τὸ κεφάλι· τὸ πρόσωπόν του ἦταν σοβαρό, ἀλλ' ὅποιος τὸν ἔβλεπε αἰσθάνονταν ἐμπιστοσύνη.

— Νὰ κατεβῶ σιμὰ ἔς τὸ παιδί μου! ἐφώναζε μὲ παρακαλεστικὴ φωνή. Ὡ! ὅποιος καὶ ἂν εἶσαι, ἂν ἴμωρῆς νὰ μὲ πᾶς ἐκεῖ πού εἶνε, θάρθω μαζὶ σου, παντοῦ!

— Σκέψου καλά, ἀποκριθὲς ὁ ἀνθρώπος, εἶμαι ὁ θάνατος. Θέλεις νὰ λῆθης μαζὶ μου;

Διὰ ν' ἀποκριθῇ γρηγορώτερα, εἶπε ναί! κουνῶν-

τας τὸ κεφάλι της. Τῆς φάνηκε πὼς τὸ χῶμα ἐχαμῆλωσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της· ὁ μαῦρος ἀνθρώπος τὴν ἐσκέπασε μὲ τὸν μανδύα του· εὐρέθηκε μὲσα σὲ σκοτάδι βαθύ. Ἐμπῆκε μὲσα εἰς τὸ χῶμα περὶ βαθεῖα παρ' ὅσον ἠμῆγεται τὸ τσαπὶ τοῦ νεκροθάπτου.

Ὁ μανδύας ἔπεσε· εὐρέθη σὲ μὴ μεγάλη αἴθουσα. Μὲσα ἔς αὐτὴν ἦταν λιγάκι φῶς· ἀνακατεμένο μὲ σκοτάδι σὰν ὅταν σουρουπῶνῃ τὸ βράδυ. Ἐξάφνα ἐννοιωσε ἔς τὴν ἀγκυλιά της, κοντὰ ἔς τὴν καρδιά της, τὸ λατρεμένο της παιδί πού τῆς χαμογελοῦσε καὶ εἶχε μὴ διαφορετικὴ, καινούργια εὐμορφάδα. Ἐρρήξε μὴ φωνὴ γεμάτη χαρὰ, μὰ δὲν ἀκούσθηκε κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους ἐκείνους, ὅπου ἀντηχοῦσε μὴ οὐράνια μουσικὴ καὶ φαίνονταν πότε νὰ ἐρχεταί σιμὰ καὶ πότε νὰ πηγαίη μακριὰ. Ποτὲ τῆς δὲν εἶχε ἀκούσει τέτοια γλυκεῖα μουσικὴ. Ἐπαρηγοροῦσε κάθε λύπη. Ἐβγαίνει ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο καὶ χονδρὸ παραπέτασμα πού ἐχώριζε τὴν αἴθουσαν ἀπὸ τὸ ἀτελείωτο διάστημα.

— Ἀγαπητὴ μου μῆτέρα! εἶπε τὸ παιδί. Ἦταν ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ υιοῦ της. Τὸν ἐκατάφαξε μὲ τὰ φιλιὰ της, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ!

Τὸ παιδί εἶδε τὸ παραπέτασμα καὶ εἶπε: «Ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ αὐτοῦ εἶνε πολὺ ὠραία, μὰ διαφορετικὰ ὠραία παρ' ὅπως εἰς τὴν γῆν. Νά, μῆτέρα, τοὺς βλέπεις, τοὺς μικροὺς συντρόφους μου; Ὡ! τί καλά πού εἴμεθα ἐδῶ!

Παρετήρησεν, ἀλλὰ δὲν εἶδε παρὰ μόνον νύκτα βαθεῖα· ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τοῦ κόσμου τούτου.

— Τώρα ξέρω καὶ πετῶ ἔς τὸν ἀέρα, εἶπε τὸ παιδί, καὶ πετῶ εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα μικρὰ παιδιά, τοὺς συντρόφους μου. Θέλεις νὰ πάγω νὰ τοὺς εἶρω; Μὰ σὺ κλαῖεις, βλέπω. Ἀφησέ με νὰ πάγω πάλι μαζὶ τους. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο θάρθῃς νὰ μ' εἴρῃς γιὰ πάντα.

— Μείνε, ἀχ! μείνε! ἐφώναζεν αὐτὴ, μὴ φορὰ ἀκόμα νὰ σὲ σφίξω ἔς τὴν ἀγκυλιά μου.

Καὶ τῶσφις ἔς τὴν καρδιά της καὶ τὸ ἀγκυλιάσει μὲ ὄλην τὴν δύναμίν της.

Ἀλλὰ ἔξαφνα ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὸ θόλο, ἀκούσθηκε τὸ ὄνομά της, πού τὸ ἐφώναζε μὴ φωνὴ μὲ δάκρυα. «Ἄκουε,» εἶπε τὸ παιδί, «ὁ πατέρας σὲ φωνάζει.»

Ὑστερα ἀπὸ λίγαις στιγμαῖς ἄλλαις φωναῖς παραπονετικαῖς ἀκούσθηκαν, ἀνακατεμένες μὲ ἀναφυλλητὰ σὰν πιδιῶν πού ἔκλειαν. «Αἱ ἀδελφαῖς μου κλαῖουν, εἶπε τὸ μικρόν. Μῆτέρα, ταῖς ἐλησμονήσες καὶ κλαῖουν;» Πρῶτὴ φορὰ τότε ἐνθυμήθη τί τῆς ἔμεινε· ἐλυπήθηκε παραπολύ. Ἐσήκωσε τὰ μάτια ἔς τὸν θόλο καὶ εἶδεν ἓνα πλῆθος ἀέρια πλάσματα νὰ φτερουγιάζουν πρὸς τὸ παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐγίνονταν ἀφαντα. Τῆς φάνηκε πὼς ἐγνώρισε μὲσα ἔς αὐτὰ παλλὰ πρόσωπα πού εἶδε ἔς τὴν γῆν. Ὁ ἀνδρας της, αἱ κόραις της θὰ περνοῦσαν ἄρα γὲν ἀπὸ μπρὸς της καὶ θὰ πῆγαναι γιὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον τῆς αἰωνιότητος; Ὅχι! αἱ φωναῖς, οἱ στε-

ναγμοὶ ἤρχοντο πέρα ἀπὸ τὸν θόλον. «Μῆτέρα, ἄκουσε, αἱ καμπάναις τοῦ οὐρανοῦ σημαίνουν,» εἶπε τὸ παιδί. «Νά ὁ ἥλιος ἐβγήκε!» Καὶ ἡ μῆτέρα αἰσθάνθηκε πὼς ἐθαμβώθηκαν τὰ μάτια της ἀπὸ μίαν λάμψιν ὑπερφυσική. Ὅταν ἀνοίξε πάλιν τὰ μάτια της, τὸ παιδί εἶχε γίνε ἀφαντον· τῆς ἐφάνηκε πὼς τὴν ἐσήκωσαν εἰς τὸν ἀέρα. Ἦταν κρύο· ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εὐρέθηκε μὲσα ἔς

τὸν νεκροταφεῖο, πᾶνω ἔς τὸν τάφο. Εἶχεν ἰδεῖ ὄνειρο. Ὁ Θεὸς ἐφώτισε τὸν νοῦν της, ἔδωκε θάρρος ἔς τὴν καρδιά της. Ἐγονάτισε καὶ προσευχήθηκε: «Θεέ μου, συγχώρα με ποῦθελαι νὰ κρατήσω ἐδῶ κάτω ἔς τὴν γῆν μὴ ψυχὴ οὐράνια, καὶ ἐλησμονήσῃς τὸ χρέος μου ἔς ἐκείνους πού ἡ καλωσύνη σου ἀφῆκε σιμὰ μου.»

Ἡ καρδιά της εἶχε παρηγορηθῇ. Ὁ ἥλιος εἶχε ἔγῃ, τὰ πουλάκια ἐκελαδοῦσαν, αἱ καμπάναις τῶν ἐκκλησιῶν ἐσήμαναν τὴν λειτουργία. Τῆς φάνηκε πὼς ἔπαυσε ἡ ταραχὴ τῆς καρδιάς της. Ἐγύρισε γρήγορα ἔς τὸ σπῆτι της· ὁ ἀνδρας της ἐκοιμώτανε ἀκόμη τὸν ἐφίλησε ἔς τὸ μέτωπον· ἐξύπνησε· καὶ τότε αὐτὴ ἐφάνηκε περὶ γενναϊκὰ κ' ἔδωκε θάρρος εἰς τοὺς ἄλλους μὲ τὰ λόγια τῆς παρηγορίας. «Ἡ τύχη μας εἶνε ἔς τὰ χερία τοῦ Θεοῦ,» ἔλεγε. «Ἄς γένη τὸ θέλημά του.» Καὶ ἐφιλοῦσε τὸν ἀνδρα της, ἐφιλοῦσε ταῖς κόραις της πού τὴν ἐκύτταζαν μὲ χαρὰ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐκπληξιν γιὰ τὴν ἀλλαγὴ της. «Τὸ θάρρος μου, εἶπε, ἐρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸ, μὰ τῶστειλε μὲ τὸ παιδί μου πού κοιμάται μὲσα ἔς τὸν τάφο.»

(Κατὰ τὸν Ἄνδρσεν)

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

(*) θὰ ἐκάρφοναν τὸ νεκροκρεβάτο, διότι οἱ θυτικοὶ καὶ οἱ προτεσταντικοὶ τοὺς πεθαμένους τοὺς κηδεύουν μὲσα σὲ σκεπασμένο, κερφωμένο νεκροκρεβάτο, καὶ ὄχι σὲ ἀνοιχτὸ ὅπως ἡμεῖς. [Σημείωσις τοῦ Μεταφραστοῦ]

ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

Ἡ μητέρα εἶχε ἀνάψει τὴν λάμπα, διότι εἶχε σκοτεινιάσει πλέον. Εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθητο ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντοτε ζωηρὸς καὶ γελαστός καὶ δὲν τρομάζει ἀπὸ τίποτε· πλησίον δ' ἐκά-

Καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον· ἀλλὰ μόλις ἔκκαμε δύο τρία βήματα βλέπει μίαν μεγάλην νυκτερίδα νὰ πετᾷ τριγύρω του καὶ πότε χάνεται εἰς τὸ σκότος, πότε ἔξαφνα ἔρχεται καὶ τοῦ ἐγγίζει τὸ πρόσωπον μὲ τὴν φτερούγα της.

« ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΝΥΚΤΕΡΙΔΑ »

« ΚΟΥΚΟΥ, ΛΟΥ! ΚΟΥΚΟΥ, ΛΟΥ! »

θητο ὁ ἐξάδελφός του Φώτης, ὁ ὁποῖος εἶνε δειλὸς καὶ τρομάζει ἀπὸ ὅλα.

— Ἐπαμεινώνδα, λέγει ἡ μητέρα του, ἀφήνα τὸ μανδύλι μου κάτω 'ς τὸν κῆπον, ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα πού ἐκαθήμην· 'ξεύρεις, κοντὰ 'ς τὴ μηλίτσα... Πήγαινε νὰ μοῦ τὸ φέρῃς, παιδί μου. Νὰ μοῦ φέρῃς καὶ τὴ δακτυλήθρα μου, εἶνε κοντὰ 'ς τὸ μανδύλι.

— Ναι, μητέρα, πηγαίνω ἀμέσως.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἐπαμεινώνδα ἐμῆλκεν εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον, ἐνῶ δ' Ἐπαμεινώνδας ἔρριψεν εἰς μίαν ἄκραν τὸ τοπί του.

— Θὰ πᾶς; τῷ λέγει σιγανὰ ὁ Φώτης.

— Ναι.

— Δὲν φοβάσαι;

— Ὅχι.

— Ἄ! ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ πῆγαινα. Εἰς τὸν κῆπον... τὴν νύκτα...

— Τί πράγμα θὰ φοβούσου;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ; Δὲν βλέπεις τί σκοτάδι εἶνε;

— Τὸν ξέρω τὸν δρόμο.

— Ἀκούς πῶς ὁ ἀέρας σφυρίζει μὲς 'ς τὰ κλαδιά;

— Ἄς σφυρίξῃ ὅσο θέλει.

— Καί 'σαν ἰδῆς σὲ καμμιὰ σκοτεινὴ μεριά... κανένα πράγμα... Ὅχι!

— Καὶ βέβαια θὰ ἰδῶ κατὰ τι, θὰ ἰδῶ τὸ μανδύλι τῆς μητέρας καὶ θὰ τὸ φέρω.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας χαμογελᾷ καὶ λέγει δυνατὰ.

— Ἀχ! ἂν ἦμουν καμμιὰ πεταλούδα τῆς νυκτός, θὰ τὰ χρειάζομουν ἀπ' τὴν τρομάρα μου!

Ὀλίγον μικρότερα, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ κῆπου ἀκούει ἔξαφνα μίαν κουκουδάκι νὰ κἀνῃ — Κούκου, ἀου! κούκου, ἀου!

Ὁ Ἐπαμεινώνδας γελᾷ περισσότερο καὶ φωνάζει:

— Ἄν ἦμουν κανένα σπουργιτάκι δίχως πτερὰ, πῶς θὰ ἔτρεμα μὲσα 'ς τὴ φωλιά μου!

Τέλος πάντων ὅταν πλησιάσῃ εἰς τὸ κάθισμα, κοντὰ εἰς τὴν μηλίτσα, βλέπει ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα ἕνα μαύρο γάταρο τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἔλαμπαν ὡς ἀναμμένα κάρβουνα.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας τότε γελᾷ πλέον μὲ ὄλην τὴν καρδιά.

— Δὲν εἶμαι ποντίκι, γὰρ νὰ μὲ φάγῃς, χονδρόγατε.

Καὶ παίρνει τὸ μανδύλιον ἀπὸ τὸ κάθισμα καὶ ἀναχωρεῖ.

— Λάβε, μητέρα, τὸ μανδύλι σου, εἶπε τὸ παιδίον, ἅμα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Δὲν εἶδες τίποτε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Φώτης σιγὰ σιγὰ, δὲν εἶνε τίποτε;

— Ναι! εἶδα μίαν νυκτερίδα πού μὲ ἀγγίζει μὲ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΑΡΟΣ

ταὶς φτερούγαις της, μίαν κουκουδάκι πού μ' ἔκαμε κούκου, ἀου! κούκου, ἀου! καὶ ἕνα γάτο πού μ' ἐκύταζε μὲ τὰ στρογγυλά του μάτια.

— Καὶ ἡ δακτυλήθρα μου; εἶπεν ἡ μητέρα, ποῦνε ἡ δακτυλήθρα μου;

— Ἄ! ἀλήθεια! τὴν ἐλησημόνησα. Πού εἶχα τὸν νοῦν μου!

Ἡ κουκουδάκι θὰ εἶνε ἀκόμη ἐπάνω εἰς κανένα κλάδον τῶν μεγάλων δένδρων· ὁ μαῦρος γάταρος εἶνε ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα.

Αἱ ἀγαπητοὶ μου ἀναγιώσται, τώρα πού ξεύρετε ὅτι ἡ δακτυλήθρα πού ἐλησημόνησεν ὁ Ἐπαμεινώνδας εἶνε πλησίον εἰς τὴν μηλίτσα, ἂν σᾶς ἔλεγε κανεὶς νὰ πάτε νὰ τὴν πάρετε, θὰ ἐφοβεῖσθε; ἢ θὰ ἐπηγάινετε μὲ ὄλον τὸ θάρος πού ἀρμύζει εἰς Ἑλληνόπαιδας;

Εἶνε σκότος. Ἡ νυκτερίδα γυρνᾷ ἀκόμη εἰς τὸν

(Παράφρασις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

« ΛΑΒΕ, ΜΗΤΕΡΑ, ΤΟ ΜΑΝΔΥΛΙ ΕΟΥ! »

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΛ. 52 6 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

Ἐτοιμασθετε καὶ κάλιν μικροὶ μου φίλοι! θέσατε εἰς ἐνέργειαν τὴν φαντασίαν σας, ἐπινοήσατε, εὔρετε, συνθέσατε ἐν διήγημα ἐπὶ τῶν ἑξ εἰκόνων τὰς ὁποίας βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 52.

Κυριάζετε καλὰ νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον· βάλετε ὅλα σας τὰ δυνατὰ· ἀλλὰ ἐν μόνον πράγμα νὰ μὴ βάλετε εἰς τὸ διήγημά σας: ἔξω χέρι. Ἡ « Διάπλασις » ἐννοεῖ τὰ διηγήματα τῶν Διαγωνισμῶν νὰ τὰ γράφετε μόνοι σας, μὲ τὸν νοῦν σας καὶ μὲ τὸ χερί σας, ὅπως οἱ περισσότεροὶ τὰ γράφετε, εἶνε ἀλήθεια· ἔχει δὲ ἀπόφασιν εἰς τὸ ἔξῃς οὔτε κἀν νὰ λογαριάσῃ διόλου ὡς διαγώνισμα, ἀλλὰ νὰ ἀπορρίπτῃ ἀμέσως πᾶν διήγημα εἰς τὸ ὁποῖον ὑποκτεύει ἕνουν χέρι.

Τὰ ἰδικὰ σας, τὰ καθ' αὐτὸ ἰδικὰ σας ἔργα ἀγαπῶ ἐγὼ καὶ τὰ χαιρομαι. Νὰ σᾶς ἰδῶ λοιπόν! Ἄσπειαι δὲν εἶνε αἱ εἰκόνες, αἱ; Καὶ τί ὄνομα θὰ ἀσπειθὸ θὰ δώσατε εἰς τὸν... ὀλίγο ἔλειψε νὰ εἰπῶ ἐγὼ τὸ ὄνομα του—δίχως ἄλλο θὰ εἶνε ἀσπειθὸ. Τώρα, ἂν σᾶς παρακαλέσω, θὰ μοῦ κάμετε καὶ μίαν χάριν; Ναι; Βέβαια ναί! Λοιπὸν νὰ μὴ περιορισθῆτε νὰ κάμετε ἀπλὴν περιγραφὴν τῶν εἰκόνων, νὰ μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς ὅσα σᾶς εἰπέ ὁ... κάλιν ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἰπῶ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ νὰ εἰπῆτε καὶ σεῖς, — μὲ τὸν νοῦν σας — καὶ νὰ τὰ γράφετε καλὰ, καλὰ, ἀπλᾶ, παιδικὰ, Σύμφωνοι; Σύμφωνοι!

Τώρα προσέξατε νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ εἶνε οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου:

Α'. Τὸ ὄλον διήγημα νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 800 λέξεων. — Β'. Νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 16 τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου. — Γ'. Νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν ἑνατον διαγωνισμὸν τῆς « Διαπλάσεως ». — Δ'. Ὑπὸ τὸν τίτλον νὰ εἶνε γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον) καθὼς καὶ ἡ ἡλικία του, διότι: — Ε'. Μόνον οἱ μὴ εἰσελθόντες εἰσέτι εἰς τὸ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν δύνανται νὰ συμμετάσχουσιν τοῦ Διαγωνισμοῦ. — ΣΤ'. Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου θὰ δημοσιευθῇ τὸ καλλίτερον διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος αὐτό, ἂν μᾶς ἀποσταλῇ τὴν φωτογραφίαν του, θὰ τῷ δωρηθῶσι δέ, ὡς βραβεῖον, δύο χρυσόδετοι τόμοι τῆς « Διαπλάσεως » τῶν προηγουμένων ἐτῶν κατ' ἐκλογὴν του. — Εἰς τὸν γράψαντα τὸ διήγημα τὸ ὁποῖον θὰ κριθῇ ἄξιον τοῦ δευτέρου βραβείου θὰ δωρηθῇ εἰς χρυσόδετος τόμος τῆς « Διαπλάσεως » κατ' ἐκλογὴν του. — Δύο ἔτερα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τὰ δύο πρῶτα, θὰ ἐπαινεθῶσι. — Θὰ τύχῃσι δ' εὐφήμων μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

TAMEION ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Η ευγενής πρότασις του κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου έτυχε θερμής υποδοχής παρ' όλων· πολλοί μ' ας γράφουν με ένθουσιασμόν, με συγκίνησιν διά την λαμπράν αυτήν ιδέαν· όλοι δεικνύουσι προθυμίαν να συνεισφέρουν διά τους άριστεύοντας πτωχούς μαθητάς και τας πτωχάς μαθητριάς· μερικοί μάλιστα και έπεμφαν τας συνεισφοράς των.

Η φιλόφρων αλλη διαγωγή των άναγνωστών μας είνε ή μεγαλειτέρα ήτική άμοιβή και είς τον διευθύνοντα και είς τους γράφοντας την «Διάπλασιν». Τόσον καλά, τόσον εύαίσθητοι είνε αϊ καρ-

διαί των μικρών της φιλών! Λοιπόν δσας συμβουλιάς δίδει, όσα παραδείγματα δεικνύει είς αυτούς δέν πηγαίνουσι είς τ' αχαμένα. Τας συμβουλιάς των γονέων και των διδασκάλων τας συμπληροί ή «Διάπλασις» και μορφώνει αυτούς καλά παιδιά, συμπαθή παιδιά, εύσπλαγγα παιδιά. Τι άλλο ζητεί ή «Διάπλασις»; Ύπεσχήθημεν να σ' ας είπωμεν τ' ο σχεδόν μας· συνετάξομεν τον όργανισμόν του Ταμείου τούτου και τον δημοσιεύομεν σήμεραν, διότι εκμ' ας βέβαιον έστι θά πραγματοποιηθ' ή, αφού διά την ύστασιν αυτού έδειξατε τόσην μεγάλην προθυμίαν.

Ίδου λοιπόν όποιος είνε ό

ΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

1. Ίδρύεται από σήμεραν έν τ' Γραφείω της «Διαπλάσεως των Παιδών» Ταμείον υπέρ των άπόρων επίμελών μαθητών και μαθητριών.

2. Πόροι του Ταμείου είνε αϊ συνεισφοράί των άναγνωστών της «Διαπλάσεως των Παιδών», καθώς και παντός άλλου επιθυμοούντος να υποστηρίξη τον σκοπόν του Ταμείου.

3. Σκοπός του Ταμείου είνε ν' απονέμηται ή «Διάπλασις των Παιδών» ως βραβεΐον επί έν έτος είς τους άριστεύοντας κατά τας δημοσίας εξέτασεις άπόρους μαθητάς και μαθητριάς των Δημοτικών και Έλληνικών Σχολείων της Έλευθέρας Ελλάδος, της Ήπειρου, της Μακεδονίας, της Θράκης, της Μικράς Ασίας, των Νήσων και όλων των άλλων μερών όπου υπάρχουν ελληνικά κοινότητες.

4. Έλάχιστον ποσόν συνεισφοράς όρίζονται λεπτά είκοσι κατ' έτος, διά να δύνανται και οί πτωχοί να συνεισφέρωσι υπέρ των πτωχετέρων από αυτούς. Δύνανται όμως όστις έχει και θέλει να συνεισφέρει και περισσότερα.

5. Αϊ συνεισφοράί γίνονται έν τ' Γραφείω της «Διαπλάσεως των Παιδών»· εκ των έπαρχιών δε και του έξωτερικού άπευθύνονται: προς την Διεύθυνσιν της «Διαπλάσεως των Παιδών» είς Αθήνας, δι' έπιστολών έλευθερών ταχυδρομικών τελών.

6. Όσοι, εκ ζήλου να συντελέσωσι άποτελεσματικώτερον είς τον σκοπόν του Ταμείου τούτου, εύαρεστηθώσι να αναλάβωσι την είσπραξιν συνεισφορών και να άποστέλλωσι αυτές ταυτοχρόνως προς την Διεύθυνσιν της «Διαπλάσεως των Παιδών», πρέπει να άποστέλλωσι έν ταύτ' και άκριθή κατάλογοι των

ονομάτων των προσενεγκόντων τας συνεισφοράς, ως και το ποσόν δ' έκαστος συνεισέφερε, διότι:

7. Είς έκαστον φυλλάδιον της «Διαπλάσεως των Παιδών» θά δημοσιεύηται Δελτίον των συνεισφορών, έν τ' όποιω θά σημειούνται τ' όνόματα των συνεισφερόντων, καθώς και το ποσόν το όποιον έκαστος συνεισέφερε.

8. Τά όνόματα των άποσπελλόντων ταυτοχρόνως την συνεισφοράν πλειόντων των πέντε, θά δημοσιεύονται διά κεφαλαίων γραμμάτων προς διάκρισιν.

9. Η Διεύθυνσις της «Διαπλάσεως των Παιδών» θά φροντίξη διά των καταλλήλων μέσων να λαμβάνη πανταχόθεν, έγκαιρως μετά το πέρας των δημοσίων εξετάσεων, καταλόγους των άριστευσάντων άπόρων μαθητών και μαθητριών επικεκρωμένους υπό των άρμοδίων άρχών και υπό των Έφορειών των Σχολείων.

10. Την πρώτην Κυριακήν του μηνός Σεπτεμβρίου γίνεται έν τ' Γραφείω της «Διαπλάσεως των Παιδών» ή άριθμησις των άριστευσάντων άπόρων μαθητών και μαθητριών, ών τ' όνόματα θά περιλαμβάνονται έντός των μέχρι της ημέρας εκείνης ληφθησομένων καταλόγων, και εάν μ' εν τ' είσπραχθέν εκ των συνεισφορών ποσόν έπαρκή, θά άποστέλληται προς όλους ή «Διάπλασις των Παιδών», εάν δε δέν έπαρκή, τότε, ενώπιον πενταμελούς επιτροπής, γίνεται κλήρωσις κατά την όποιαν τίθενται έντός της κληρωτίδος τ' όνόματα όλων των άριστευσάντων άπόρων μαθητών και μαθητριών, εξάγονται δε τόσαι λαχνοί όσαι συνδρομαί της «Διαπλάσεως» αναλογούσι προς το εκ των συνεισφορών είσπραχθέν ποσόν.

11. Τά άποτελέσματα θά δημοσιευθώσι έν τ' φυλλάδιω της «Διαπλάσεως των Παιδών» του μηνός Οκτωβρίου, συγχρόνως δε θά δημοσιευθώσι και τ' όνόματα των άριστευσάντων άπόρων μαθητών και μαθητριών προς ους άπενεμήθη ως βραβεΐον της επίμελείας των ή «Διάπλασις».

12. Το πρώτον Δελτίον των συνεισφορών θά δημοσιευθ' διά του φυλλάδιου της «Διαπλάσεως» του προσεχούς Μαΐου, το δεύτερον διά του φυλλάδιου του προσεχούς Ιουνίου και ούτω καθεξής.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Κωστήκης προσπαθεί να σκοτώση μίαν μυϊαν είς το παράθυρον.

Ό μικρότερός του αδελφός τον βλέπει και παρακαλεί την μαμά του, να μή τον αφήση να την σκοτώση.

—Γιατί, παιδί μου, την λυπάσαι αϊ;

—Ό! όχι.

—Μά γιατί τότε με περικαλείς τόσον να μή αφήσω τον Κωστήκη να την σκοτώσ'.

—Για να την σκοτώσω εγώ!

Εστίαση από του Κωστούργου.

Σημ. Διαπλάσεως. Πολλοί κακά σκέπτεσαι, μικρά αδελφέ του Κωστήκη, και έν δέν ήσουν τόσον μικρός ή ζήεις μία καλήν καλήν εκπλήξην διά αυτόν και είπες.

☛

Μεταξύ δύο μικρών ψευδολόγων.

—Η μαμά μου έχει ένα τάπητα κεντημένον με ένθη, μα τόσον ζωηρά που νομίζει κανείς πως μωσχολούω.

☛

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σχετικώς προς την πρότασιν του κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου έλαβον και πάλιν από τους μικρούς μου φίλους πολλές έκαικοντάβας έπιστολών απ' ής ημέρας εξέδθη το προηγούμενον φυλλάδιον μέχρι σήμερα. Και τί περιεργος σύμπτωσις! ώς να ήσαν όλοι συνεννοημένοι, ως να όμιλούν με έν στόμα, τελειώνει έκαστος την έπιστολήν του με την ιδίαν σχεδόν φράσιν: «Αναπαύομαι περιμένοντες, αγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, το φυλλάδιον τοού Δ' Απριλίου, διά να ιδώμεν το σχεδόν σου προς πραγματοποίησιν της ευγενούς προτάσεως του κ. Ρηγοπούλου». Ίδου λοιπόν, μικροί μου άνυπόμονοι λάβετε το ποσόν άνυπομόνης περιμένονμενον φυλλάδιον και άναγνώσατε μετά πολλής προσοχής είς την σελίδα 62 το σχεδόν προς πραγματοποίησιν της «Ευγενούς προτάσεως» ή όποια από σήμεραν θά ονομάζεται:

TAMEION ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ.
Είδετε είς την σελίδα 62 τας εικόνας επί των οποίων σ' ας προτείνω να γράψετε διήγημα διά τον ένατον Διαγωνισμόν; Νά σ' ας ιδώ λοιπόν τι θά γράψετε! Προσέξατε και είς τους όρους του Διαγωνισμού, διότι είνε μερικοί οί όποιοί δέν ήσαν είς τους προηγούμενους Διαγωνισμούς. Και προσέτε, έπειδή μερικοί από το έξωτερικόν μ' ας παραπονούντο ότι δέν έπρόφθανον είς τόσην δήλην προθεσμίαν που όρισα να γράψουν και αυτοί, θά ήθελε ότι είς τον σημερινόν Διαγωνισμόν όρισα μεγαλειτέραν προθεσμίαν δια να προφθάσουν όλοι.

Διατί έν διηγηματάκι είς κάθε φύλλον είνε με μεγάλα γράμματα; με έρωτά ό Γέρων Κηπουρός! Ίδου, φίλε μου, διατί: Μεταξύ των φίλων μου είνε και μερικοί μικροί, πολύ μικροί· οί καύμενοι μόλις εξεύρουν να διαβάσουν· έσκέφθηκα λοιπόν το νηπιακό τους το διηγηματάκι

—Και ή δική μου εκέντησε ένα μαξιλάρι με κάτι τριαντάφυλλα, τόσο φυσικά που όταν πήγα ν' άκουσθήσω το κεφάλι μου την πρώτη φορά, μ' έτρέπυσαν τα άγκάθια τους.

Εστίαση από του Κορυδαλλού.

Σημ. Διαπλάσεως. Ουί! δέν έντρέπυσε, ψεύσται!

☛

Μεταξύ διδασκάλου και μαθητού.

—Αν από τέσσαρα άφαιρέτης δύο, πόσα μένουσι;

—Δέν ξέρω.

—Πώς δέν ξέρεις; Για πρόσεξε! Αν έχης τέσσαρα μήλα και σου ζητήση ό Γιάννης έδ' ό πλαγίνος σου τα δύο, πόσα θά σου μένουσι;

—Τέσσαρα.

—Όχι, δά! αφού σου εξήγησε ό Γιάννης τα δύο;

—Ναι, μά εγώ δέν του τάδωκα.

Εστίαση από του Εύσσρου Άλδου.

να το κάνω με μεγαλούτσικα γράμματα, διότι να το διαβάσουν εύκαλώτερα. Αϊ! αφού αυτοί είνε μικροί και δέν έμπορούν να μεγαλώσουν άμέσως, ας μεγαλώσω, είπα, τα γράμματα· και τα έμεγάλωσα.

Είς το εξής λοιπόν θά γράψης με δύο αριθμούς την ηλικίαν σου, αφού εισήλθης είς το δέκατον έτος, αγαπητέ μου Πετράκη. Σου εύχομαι να ζήσης τόσα, που να μπορής και με τρεις αριθμούς να την γράψης.

Σε εύχαρισώ, φίλε μου, Μιρίκ-Νάη, καθώς και όλους τους αδελφούς σου διά την τόσην αγάπην σας. Αϊ περισσότερα εκ των Πνευματικών άκησέων σου μοι ήρσαν, αλλά σήμεραν δέν δύναμαι να δημοσιεύω είμη μόνον μίαν.

Το Τρυποκάρυδο δέν μου έστειλεν άκόμη την φωτογραφίαν του, αγαπητέ μου Κορυδαλέ, και δι' αυτό δέν την έδημοσιεύσα· όταν μου την στείλ' θά την δημοσιεύσω. Η Μικρά Σεισοσφύθρα μου την έστειλε και την έχω δώσει είς τον φυλογράφον διά να την φυλογραφήσ'· που έστειλε μάλιστα και μίαν ωραίαν έπιστολήν μαζί, την όποιαν θά δημοσιεύσω όταν θά έτοιμασθ' ή εικών της.

Η Άπτερος Νίκη, εάν δέν εισήλθεν είς το 16ον έτος της ηλικίας της, δύναται άκόμη να λαμβάνη μέρος είς τους Διαγωνισμούς της «Διαπλάσεως»· διότι μόνον οί εισελθόντες ήδη είς το 16ον έτος αποκλείονται.

Αφού αγαπήσε την μουσικήν, καλά έκαμες να λάβης ως ψευδώνυμον, το όνομα του περιφήμου μουσικοδιδασκάλου Μάυερβερ, αγαπητέ μου Μάυερβερ, αλλά διατί με παρακαλείς να σε αγαπώ, αφού εγώ αγαπώ όλους μου τους φίλους χωρίς να με παρακαλώσω.

Λοιπόν, τώρα που ήρχισατε να μου γράφετε, θά μου γράφετε πολύ συχνά· δέν είνε αληθής Έλαφρά Άκατος και Τοζορ του Πελάγους; Πώς μου γράφει ή Πρωτόπειρος Μέλισσα; Έτσι και ούς.

Ἄγαπή μου παιδιά, ὅταν μοῦ στέλλετε πνευματικά ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, μὴ λησμονεῖτε: νὰ σημειώσετε καὶ τὴν ἴσυν των· διότι ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ καταγγίνομαι εἰς τὴν εὐρεσιν αὐτῆς· ἔχω τότες ἀσχολίας! Ἄκουσ καὶ σύ, ἀγαπή μου Ἀγγελικὴ Σαμοὴλ, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅσοι κάμνετε τὸ ἴδιον;

Καὶ ὅταν δὲν βλέπετε δημοσιευμένας τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὸ παιδικὸν πνεῦμα ποῦ μοῦ στέλλετε, ἀντὶ νὰ μ' ἐρωτᾶτε διατὶ δὲν τὰ δημοσίευσαι, καλλίτερον εἶνε νὰ μοῦ στέλλετε ἄλλα· δὲν τὸ ἐνοεῖται διατὶ δὲν τὰ δημοσίευσαι; ἢ διότι δὲν μοῦ ἤρσαν, ἢ διότι ἦσαν ἄλλοτε δημοσιευμένα, ἢ διότι δὲν εἶχα θέσιν καὶ τὰ ἐψύ-

λαξα νὰ εἴθῃ ἡ σειρά των ἢ ὅπως θὰ εἴθῃ μίαν φοράν. Τοιαύτας ἀπνευματικὰς ἀσκήσεις, τὰς ὅποιās ἐσκόπευα νὰ δημοσιεύσω, ὅταν ἤρχετο ἡ σειρά των, εἶχα ἐκλέξει πολλὰς καὶ τὰς εἶχα σιμᾶσαι ἐντὸς ἐνὸς μεγάλου φακέλλου, ὁ ὅποιος δὲν εἰξέρω ποῦ παρέπεσον αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ δὲν τὸν εὗρισκα διὰ νὰ δημοσιεύσω μερικίς· ὥστε ἐπειδὴ ἤμπορεῖ καὶ νὰ ἐγᾶθῃ καὶ νὰ μὴ τὸν εὗρω ποτὶ, παρρηκλῶ, ὅσοι μοι εἶχον στείλει πρὸς δημοσίευσιν πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς τὴν ἰντ' Ἀπριλίου, καὶ τὰς γράψουσι πάλιν καὶ νὰ μοι τὰς στείλουν ἢ μόνας αὐτάς, ἢ καὶ μετ' ἄλλας μαζὶ καλλιτέρας. Τὸ ἀκούετε ὅλοι ὅσοι μοι εἶχετε στείλει πνευματικὰς ἀσκήσεις;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

50. Φωνηεντόλεπον. *σ*·π*·μ'·ν*·—*κ*·κ*·—δ*·—
 τ*·—δ*·κ*·—ε*·—π*·δ*·σ*·—π*·τ*·—δ*·ν·—σ*·π*·ε*·—*ρ
 θ*·—δ*·—τ*·—σ*·μ*·ρ·ν*·—τ*·ν·—λλ*·ν·

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνακρεόντειας Σελήνης.

51. Ἑλλητισοῦμφωνον. α'δ'·ε'·ε'—η'—"αι·α"·ια"
 —"αι"—η"—ο"·η'·ια"—ιό'ι—α"·δ'·ε'·αι—ε'·ε'—δ'·ε'
 —ου—α"·ω'.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνιστικῆς Παρθένου.

52. Συλλαβογράφις. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σῦμφωνον, τὸ δευτερόν μου διαίρεσις τοῦ χρόνου, τὸ σύνολόν μου ἀπαντᾷ εἰς λιβάδια καὶ εἰς βουνά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μινκ-Νάν.

53. Συλλαβογράφις.

Γράμμα· ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου,
 Ζῶν· τὸ δευτερόν μου
 Καὶ κατοικία μοναχῶν
 εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Πτελοῦδας.

54. Συλλαβογράφις.

Νῆσός ἐστι τὸ πρῶτόν μου, τὸ δὲ τὸ δευτερόν μου Ἀέμφις τὸ τρίτον μου ἐστὶ, πτηνὸν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡπειρωτικῆς.

55. Συλλαβογράφις. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος, τὸ δευτερόν μου μία ἐκ τῶν πέντε αἰσθήσεων, τὸ σύνολόν μου εἶνε νῆσος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πρωτοκτερινῆς Μήλιστος.

56. Συλλαβογράφις. Τὸ πρῶτόν μου καιεῖ, τὸ δευτερόν μου εἶνε γράμμα, τὸ τρίτον μου εὐωδιάζει καὶ τὸ σύνολόν μου καταστρέφει.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος τοῦ Βορρᾶ.

57. Λεξιγράφις.

"Ὅταν εἶμαι με κεφάλι
 Μέσα στὰ νεκροταφεῖα εἰμπορεῖτε νὰ μ' εὕρητε·
 Καὶ χωρὶς κεφαλῆ πάλι
 Ἐπὶ ἐμπορικᾷ θὰ εἶμαι καὶ σταῖς κἀλταις ποῦ φορεῖτε.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορκοῦν.

58. Λεξιγράφις. Ἀκέφαλος εἶμαι τόπος εἰς τὸν ὅποιον συνέρχονται πολλοί, με κεφαλὴν εἶμαι πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀθους τῶν Αἰμαίνων.

59. Μεταπωνομοῦς.

Εἶμαι πόλις τῆς Εὐρώπης ὅπως εἶμαι ἐν μ' ἀφήτης. Ἄλλα ἐν καὶ μόνον μένω ἅμα με δρυτονίης.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσθητικῆς Παρθένου τῆς Β'.

60. Αἶνεγμα.

Γερανοὶ πετοῦσαν· κεῖ, ποῦσαν κ' ἄλλοι γερανοὶ·
 "Ένας εἶχε θυδ' ἀπὸ πῖσω, κ' ἕνας εἶχε θυδ' ἀπὸ μ'πρός.
 Κ' ἕνας ἄλλος γερανοῦς ἕνα πῖσω κ' ἕνα μ'πρός.
 — Πόσοι γερανοὶ πετοῦσαν;

Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Γ. Ἀιδροουλάκη.

61. Ἐρώτησις. Ποία ὄρατα συμβουλή ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία φθογγόσημα τῆς μουτικῆς καὶ ἀπὸ ἐν δ' ἐνά;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κίρκης.

62. Λογοπαίγιον. Τίς ἔχει λόγον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ὀμιλεῖ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πεντιου.

63. Λογοπαίγιον. Πῶς ὀνομάζεται ἡ πόλις τῆς Ἀσίας ἢ γραφομένη μετ' Κ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μάντιος.

64. Λογοπαίγιον. Ποῖος εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε μαζὶ με ἄλλους καὶ ὅμως νὰ εἶνε μόνος;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπυθῆρος.

65. Λογοπαίγιον. Ποῖος πρὸς ἔχει ὄσδεκα δακτύλους;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐβρουδοῦ Βιτυνοῦ.

Διὰ τοῦς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν

66. Question drolatique.

Si le nombre vingt est celui que préfere les ivrognes, quel est celui que préfèrent leurs femmes?

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἄδων ἢ Ῥάστρια 4 — Ἄδων τῆς Ῥόμου 13. — Ἀδριανὸς Νεῖλος 4. — Ἀνακρεόντεια Σελήνη 4 καὶ 9. — Ἀνδροειδέας Κ. Γ. 6. — Ἀνεμόνι 5. — Ἄνθος τῶν Αἰμαίνων 17. — Ἄνθις 9. — Ἀποστόλου Ἡρακλῆος L. 6. — Ἀπτερος Νίκη 9. — Ἀστρινὸς Παντίου 9. — Ἀσθητικὴ Παρθένος ἢ Β' 15. — Ἀσπρικανὸς Ἄσων 12. — Ἀγλλίης 12. — Βιάδος 10. — Βελανθίνης ἄμρ. φηιδ. 8. — Βοτάρος Ὀνόριος 14. — Βουρβόλι, κωνετ X. 13. — Γαιουστὸς Ἀπίλλου 1. — Ἐλευσὶν Ἄκατος 12. — Ἐλευσινία Παρθένος 13. — Ἐλληνίς τοῦ Βορρᾶ 10. — Ἐπιφανίου Ἐπιγ. κ. 3. — Ἐρβίος Ἰδ' 5 καὶ 2. — Ἐρωδὸς ὁ Ἐπιδεικτῆς ἢ Ζάλλης Πενταλῆς Γ. 10. — Ζορρά Νῦξ 18. — Ζῶης Αἰωνίδας X. 15. — Ζηκουσίου Πατριάρχου 2. — Θεωρίας Ἐλευθ. καὶ Σταύρος 12. — Ἰουλιὸς Κίτσορ 9. — Καρὰδὴ Ἰωάννη 13. — Κάρουλος 18 6 Σουρῶς 19. — Καστοπούλου 1. — Καστοπούλου 13. — Κίρκη 20. — Κορκοῦν Ἐλεῖα 2. — Κορμὴ Ἀγγελικὴ Γ. 8 καὶ 19. — Κορῆς 15. — Κορμακίτης 15. — Κοσιλῆρος 10. — Κοσμίτης Κ. Γ. 4. — Κωνστ' Ὀλγα 8. — Κυρκασὸς Ἀσθητῆ 1. — Λαγοῦρῶς Πίπος Γ. 12. — Λαζαρίδης Ἀλεξάνδρος Ν. 3. — Λεῖρον 5. — Λουδοβίκος Π' 2. — Μαργαρίτουλος Νικολάος Β. 5. — Μάριεττα 2. — Μικροβόλιον 5. — Μικροβόλιος Ἀλεξάνδρος 7. — Μεγάλη Χίνα 5. — Μέγας Παντινὸς 6. — Νεῖλος τοῦ Ἰωάννη Κ. 9. — Πάρις Παῦλος 10. — Βηλολόνη ἢ Β' 6. — Μικρὰ Βενιτερὰ 12. — Μικρὰ Παταλούδα 9. — Μικρὸς Διαβολάκος 12. — Μικρὸς Φιλόσοφος 2 καὶ 4. — Μοριακοπούλου Ἰωάνη Α. 8. — Ὀρτυκίνα 9. — Παπακωνσταντίνου Κωνσταντίνος 9. — Πασσαρὴ Ἀλεξάνδρα Ν. 3. — Παράκη; Π. Γ. 9. — Περι-Πιν-Πτ 5. — Περιστοῦ τῶν Χειλιδίων Νῆσον 5. — Πικρία 1. — Πρωτοκτερινὴ Μήλισσα 12. — Σαλοῦδας Εἰ. Σ. 7. — Σαμουῆλ Ἀγγελοῦ 13. — Σαρμάνθη Γ. I. 3. — Σεραικόλος 5 Γαιουστῶς 3. — Στανκοβίτση 2. — Στρογγυλὴ Ἰωάννη Μ. Β. 6. — Τζαὴ Μαρία 14. — Τσίρος τοῦ Πλάγου 12. — Τσιροῦλη Θεοδ. Νικ. καὶ Πέτρος 17. — Χρυστοπούλου Ἀρλετᾶ Ἀτ. 1. — Χρυσὸς Ε. Β. 5. — Χρυσοστράτος Ἀπόλλων 17. — Χρυσοστράτης Ἄμμος Θ. 11. [Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὡς αὶ λύσεις εἰληφῆσαν μετὰ τὴν 20 Ἀπριλίου, θὰ δημοσιεύωμαι εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.]